

Серце світу

Микола Руденко

Здається, серце не в мені живе,
А десь назовні. Чи в зорі далекій.
Я чую калатання світове
І світової крові чую клекіт.

А може, "я" маленьке і оте,
Що Всесвітом зробилось,— щось єдине?..
Хоч це питання вельми непросте,
Я стверджую, що Всесвіт є Людина.

Так чи інак, а десь у світі є
Те серце, що мою відчує втому.
Воно від дня народження моє,
Хоч де живе — достоту невідомо.

Можливо, в колі звершень і століть
Воно — вогненний вир посеред битви.
А може, в центрі Всесвіту стоїть
І вислуховує мої молитви.

І це я сам. Це я, не інший хтось —
Я, котрий був царем і гречкосієм.
Отак воно у світі повелось.
Що ми себе впізнати не умієм.

Якби умів, безплідна течія
В житті мене б не закрутила всує.
Я б знав, кохана: ти — так само я;
І думка, й кров моя в тобі пульсує.

А серце і моє, і світове
(Що водночас зоря й пекуча рана),
Оте, що в центрі Всесвіту живе —
Тепер я зрозумів! —
Це ти, кохана.